

Sygn. akt V CSK 611/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa G. K. i małoletniego A. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta C. i [...] T. [...] Sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda G. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii
Generalnej Skarbu Państwa 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda G. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 czerwca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie

SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne. Skarżący odniósł przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do potrzeby wykładni art. 446 § 3 k.c. w zakresie pojęcia „znacznego pogorszenia sytuacji życiowej” w sześciu aspektach sprecyzowanych przez skarżącego, których wskazanie stanowi uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadnienie to nie zawiera argumentacji jurystycznej wykazującej, że wątpliwości zaprezentowane przez skarżącego wywołują obecnie problemy w wykładni prawa albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Skarżący dodał, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony jest również istotnym naruszeniem przepisów postępowania uniemożliwiającym kontrolę kasacyjną zaskarżonego orzeczenia, ale twierdzenia tego ani nie uzasadnił, ani nie sprecyzował, z którą przesłanką wiąże to twierdzenie, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślać się lub poszukiwać okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.